

Krṣṇūv zpravodaj

● občasník pro přátele Kršny ● únor 1992 ●

GAURA - PÚRNIMA 1992

GAURA - PÚRNIMA VE ŠRÍ MAJÁPURU

Den zjevení Šrí Čaitanji Maháprabhua v Indii

Hnutí pro vědomí Kršny začalo vlastně plně před pěti sty lety, když Pán Šrí Čaitanja Maháprabhu, inkarnace Kršny, zaplavil celou Indii zpíváním svatých jmen: *Hare Kṛṣṇa, Hare Kṛṣṇa, Kṛṣṇa Kṛṣṇa, Hare Hare, Hare Rāma, Hare Rāma, Rāma Rāma, Hare Hare*. Kršna osobně sestoupil na Zemi jako Čaitanja Maháprabhu v podobě svého oddaného, aby vyjevil tajemství pravé lásky. Spolu se svými společníky učil jak vyvinout lásku k Bohu zpíváním Haré Kršna mahámantry.

Čaitanja Maháprabhu se zjevil na tomto světě ve Śrídhāmu Majápuru v Bengálsku, večer v 23. phálguně roku 1407 šakábdy, což odpovídá 18. únoru roku 1486 našeho letopočtu. Vůlí Pána došlo tohoto večera k zatmění Měsíce. Mezi Hindy je zvykem koupat se v době zatmění v Ganze nebo v jiných posvátných řekách a zpívat védské mantry pro očistění. V době zrození Šrí Čaitanji zněla celá Indie svatými jmény Pána *Hare Kṛṣṇa, Hare Kṛṣṇa, Kṛṣṇa Kṛṣṇa, Hare Hare, Hare Rāma, Hare Rāma, Rāma Rāma, Hare Hare*. O těchto šestnácti jménech Pána se zmiňují mnohé Purány a Upanišady. V šastrách je řečeno, že zpíváním svatých jmen bez přestupků může být osvobozena pokleslá duše ze zajetí hmoty. Existuje nespočetně mnoho jmen Pána a každé z nich je stejně dobré, protože všechny popisují Nejvyšší Osobnost Božství. Jelikož je těchto šestnáct jmen určeno především pro tento věk, měli by jich lidé využít a následovat velké áčárje.

Zjevení Pána v době zatmění Měsíce poukazuje na Jeho zvláštní misi, která spočívá v kázání o důležitosti zpívání svatých jmen Boha v tomto věku Kali. V současném věku se hádáme dokonce i kvůli maličkostem a písmu proto doporučují pro tuto dobu všeobecný způsob seberealizace,

zpívání svatého jména Pána. Lidé mohou pořádat setkání, na kterých by opěvovali Pána ve svém jazyku a libozvučnou hudbou. Když tyto pořady proběhnou bez přestupků, je zaručené, že účastníci postupně dosáhnou duchovní dokonalosti, aniž by se museli věnovat tvrdším metodám seberealizace. Učenci či hlupáci, bohatí či chudí, Hindové nebo Muslimové, Angličané či Indové — všichni mohou při takových setkáních naslouchat transcendentálnímu zvuku a smýt prach ze svých srdcí, který se nashromáždil po dlouhou dobu styku s hmotou. Toto poselství Pána tak bude potvrzeno a lidé z celého světa přijmou svaté jméno Pána jako společný základ univerzálního náboženství lidstva. Jinými slovy, svaté jméno přišlo s příchodem Šrí Čaitanji Maháprabhua.

Tento den slaví všichni Indové jako státní svátek. Již od rána se sjíždějí do Majápuru a navštěvují Kršnovy chrámy. Śrīla Prabhupáda zde postavil velký areál jako základ budoucího duchovního města. Zde se to do slova hemží návštěvníky z celého světa. Tlačí se v chrámu Čandrodaja Mandir, aby mohli přijmout požehnání od Božstev Rádhy a Kršny, Šrí Šrí Rádha-Mádhavy ve společnosti čtyř gopí, od Božstva Pána Nrsinhadévy, Kršny v podobě napůl člověka a napůl lva, který je uctíván jako ochránce oddaných, a samozřejmě od Šrí Šrí Gaura-Nitái, nejmilostivější inkarnace Kršny jako Pán Čaitanja a Nitjánanda. Dopoledne se koná zasvěcovací obřad, při kterém desítky oddaných slibují svým duchovním učitelům dodržovat čtyři regulativní zásady a že budou zpívat každý den minimálně 16 kol Haré Kršna mahámantry na rúženci. Tento obřad probíhá v Jadžña-šale, kde brahmáni z gurukuly provádějí každý den védské oběti určené k zachování míru na světě. Po

celém Majápuru se rozléhá zpěv Haré Kršna mahámantry. V bhadžankutiru Śrīly Prabhupády, rákosové chýši, ve které žil se svými žáky při stavbě Čandrodaja Mandiru, opěvují oddaní Kršnu dvacet čtyři hodin denně, třicet dní v měsíci, dvanáct měsíců v roce. Odpoledne vrcholí obřadem v chrámu, při kterém je před zraky všech návštěvníků omýváno transcendentální tělo Pána Čaitanji Maháprabhua. S východem měsíce oddaní přerušují půst přijetím lahodného prasadam, jídla obětovaného Kršnovi.

Oddaní ze Západu přijíždějí do Majápuru již dříve. Celý týden před Gaura-púrnimou se konají přednášky a semináře duchovních učitelů z celého světa a parikrama, pouť po posvátných místech spojených se zábavami Pána Čaitanji. Z mnoha míst navštíví Jóga-pít, kde se pod nímovým stromem zjevil Šrí Čaitanja, Śrīvása Angan, zahradu Śrīvásy Thákura, kde Pán Čaitanja pořádal každý večer se svými společníky kirtan. Dalším poutním místem je samádhi Čanda Kaziho. Čand Kazi byl muslimský starosta Nadie

—*—*—*—*—*—*—*—

GAURA HARÍ ANEB JAK JSME SI ZAPOMNĚLI PŘEZOUT BAČKORY ...

Gaura-Púrnima, to je také hodně vaření. Čaitanja Maháprabhu dokáže hravě spořádat osmdesát kilo rýže, a protože je to samotný Kršna, mohl by sníst i celý vesmír, kdyby chtěl. Ale tak veliké oběti od svých oddaných našťestí nevyžaduje. Spokojí se s lístkem, ovocem, vodou nebo kvítkem, přidáme-li to největší — lásku a oddanost. Přesto Mu Jeho oddaní nabízejí co nejvíce lahodných jídel a obzvláště u příležitosti Kršnova příchodu v podobě Čaitanji Maháprabhua. V Indii není neobvyklé, že kuchaři na tento svátek připraví až tisíc chodů, ale to bychom na Kršnově Dvoře museli vařit už rok dopředu. A tak jsme minulý rok společně uvařili alespoň půl tisíce gulab jamunů a potom ještě dalších sto dvacet pět chodů pro potěšení Šrí Kršny Čaitanji. Vařili jsme už tři dny dopředu. Sanděše, burfi, samósy, pakory, luglú, halvy, sladké rýže, puri, lasi, malpury, ladú, rásguly, jednoduché úžasné, šrikaný, čapátí, kačauri, bráhmanské špagety a tak dál a tak dál, třebaže ani bráhmáni nejsme.

A potom jsme celý den jen zpívali a tančili a tančili a tančili a ještě vařili a vařili a vařili. To je Gaura-Púrnima. Tan-

v době Čaitanji Maháprabhua. Pokusil se zastavit sankirtanové hnutí Šrí Čaitanji. V diskuzi o pravosti zpívání svatého jména Pána byl poražen. Čand Kazi se Čaitanjovi Maháprabhuovi odevzdal a povolil zpívání Haré Kršna mahámantry. Toto povolení platí až do dnešních dnů. Na místě jeho hrobu vyrostly dva propletené stromy, které symbolizují oddanost Kaziho Pánu Čaitanjovi.

K popisu dalších poutních míst by nestačila tlustá kniha, natož tento zpravodaj. Ani samotné popisy se nevyrovnají tomu, když tato místa může člověk sám navštívit. Jedním ze základních principů oddané služby je pobývat na místech jako je Majápur nebo Vrndávana. Proto bychom měli vyvinout touhu tato místa navštívit. A když Kršna může světským lidem splnit např. touhu po návštěvě Kanárských ostrovů, proč by nespůlnil touhu svých oddaných po návštěvě posvátných míst souvisejících s Jeho zábavami?

čení, opěvování a hodování. Tolik hostů jsme na Kršnově Dvoře do té doby nezažili... Při večerním Gaura-árati se zdálo, že se celá chrámová místnost spolu s hosty a oddanými proboří do kuchyně. A nadšení ještě vzrostlo, když začala hostina. Čaitanjovo prasadam uspokojilo všechny — někteří po něm vypadali jako kachny — a ve většině z nás to probudilo skrytou šakti a novou touhu po kirtanu. A tak jsme znovu rozezvučeli kartály a mrdangu. Nejdříve jenom uvnitř chrámu, ale za chvíli už se Kršnova svatá jména šířila celým okolím farmy. Gaura Harí! Vyšli jsme na dvůr a tančili s rukama zdviženýma vzhůru k měsíci. Džaja Sačinandana! Gaura Harí! Nokturnové kirtany Pána Čaitanji! Měsíc byl kulatý a plný, jakoby také právě zažil velikou hostinu. Hluboko do noci jsme chodili po kopcích a polích okolo Kršnova Dvora a ani nám nevadilo, že jsme si v extázi zapomněli přezout bačkory...

A pokud i Vy chcete zpívat, tančit, hodovat a nespát pro potěšení Pána Čaitanji, přijďte 18. března na Kršnov Dvůr. Vezměte s sebou přátele a spacáky. Dejte nám, prosím, předem vědět, a nezapomeňte, že Kršnu těší, když Mu s láskou a oddaností nabídneme ovoce, zeleninu, kvítka nebo i drahokamy ...
(bhakta Karel)

SEKT- EXPERT

od
Manidhary dase

Často se hosté, kteří navštívili farmu Kršňův Dvůr, ptají, z čeho vaříme kaši, která se podává na snídani nebo kde kupujeme chleba. Všichni se shodují, že obojí je velmi chutné. Nejdůležitější ingrediencí je LAD (Love And Devotion — láska a oddanost ke Kršňovi) a dalším tajemstvím je celozrnná, čerstvě pomletá pšeničná mouka. Mouka, kterou obvykle dostanete v obchodě, je několik měsíců stará, zvětralá, bez chuti a prolezlá broučky. Jídla připravená z čerstvě pomleté mouky — ne starší než dva týdny — mají specifickou chuť, která se nedá ničím nahradit. Kromě toho odpadá problém s moučným červem, kterému čerstvá mouka nechutná.

Mohli bychom uvádět další přednosti celozrnné mouky nebo krupice, ale sami je nejlépe posoudíte, když vyzkoušíte některé z níže uvedených receptů. Mouku si můžete objednat z Kršňova Dvora, 257 28 Chotýšany. Jeden kilogram celozrnné mouky stojí 7,- Kčs, jeden kilogram krupice 6,- Kčs. Poštovné do 5 kg činí 5,- Kčs, do 10 kg 7,- Kčs a do 15 kg 10,- Kčs.

Společně s objednávkou zašlete prosím peníze v hotovosti nebo ve známkách.

Pšeničná kaše

1 l mléka, 300 ml krupice z Kršňova Dvora, 100 ml hnědého cukru nebo medu, trochu hrozinek či jiného sušeného ovoce nebo oříšků.

Mléko přiveďte k bodu varu a za stálého míchání vsypejte krupici. Jakmile mléko znovu vře, snižte plamen a na mírném ohni stále míchejte do zhoustnutí (cca 10 min). Nakonec přidejte cukr nebo med, hrozinky atd. Chuť můžete obměňovat kořením — špetkou kardamomu, skořice, muškátového oříšku atd.

Celozrnný domácí chléb

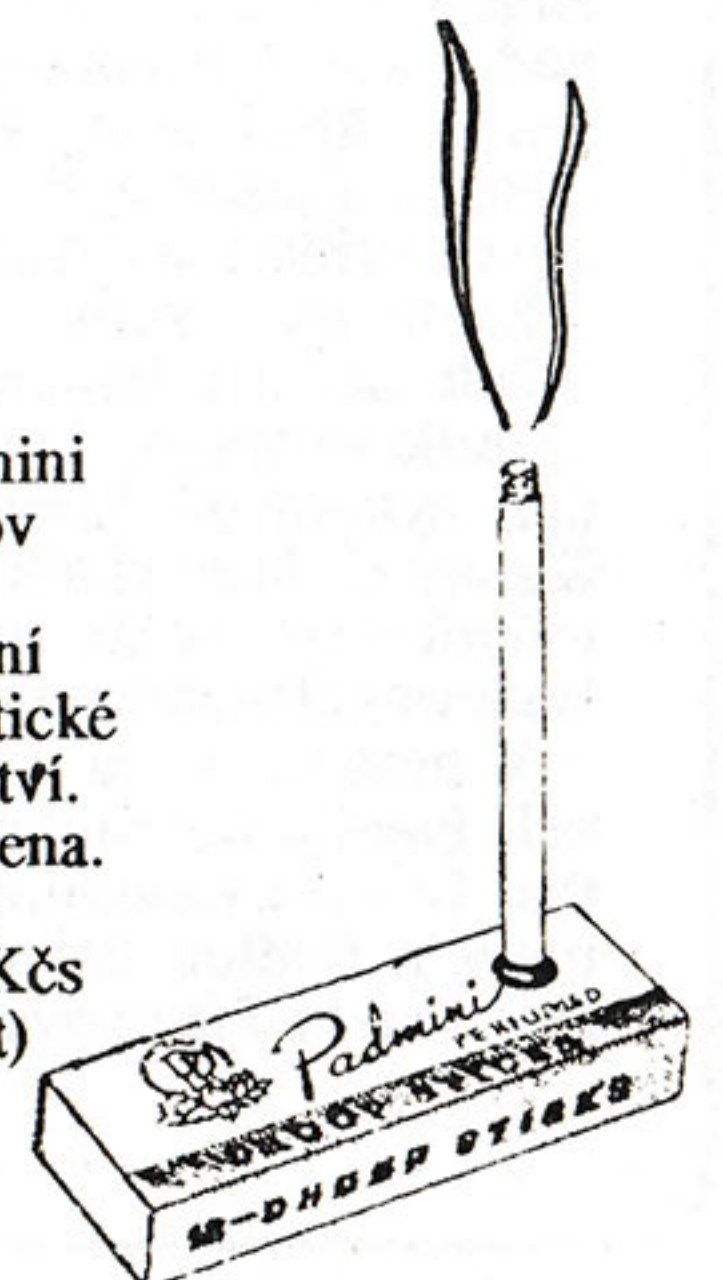
1kg celozrnné pšeničné mouky z Kršňova Dvora, 400ml vody, syrovátky nebo mléka, čajová lžička soli, 3g kvasnic.

Kvasnice a sůl míchejte ve vlažné tekutině a sypte 1kg mouky. Dobře propracujte na vláčné těsto a nechte kynout. Po šesti hodinách těsto opět propracujte a vložte do dobře vymaštěné formy na chleba nebo na plech. Po dvou hodinách kynutí vložte do trouby (cca 175°C) a pečte jeden a půl hodiny.

PÁTRÁNÍ : Je mezi Vámi někdo, kdo zna mýdla či prací prostředky čs. výroby, která by byla ekologicky nezávadná a zároveň neobsahovala látky živočišného původu (kosti, tuk, ...) a nebyla zkoušena na zvířatech?

JE TO
ÚPLNĚ
NOVÝ
ZÁŽITEK

Dovolte, aby Padmini naplnila Váš domov a Vaši mysl vůní a klidem — zvláštní aromá staré a mystické jako indické dědictví. Spokojenost zaručena. Balíček s dvanácti tyčinkami — 18,-Kčs (viz nabídkový list)

V Bhagavad-gítě je popsáno zdráhání velkého hrdiny Ardžuny bojovat v bitvě u Kurukšetry. Kršna však Ardžunu vyzývá, aby bojoval. Znamená to, že Bhagavad-gíta schvaluje války a zabíjení lidí?

Bhagavadgíta

Poselství míru na bitevním poli

Bhagavadgíta („doslova Zpěv Vznešeného“) v žádném případě nepodporuje násilí. Tisíciletá védská tradice potvrzuje, že ti, kteří následují učení Bhagavad-gíty, prokazují nejvyšší úctu všem živým bytostem. Nejen lidem, ale i zvířatům a rostlinám. Přesto však Kršna požaduje od Ardžuny, aby bojoval. Je zřejmé, že v tomto pokynu musí být obsaženy hlubší důvody a vyšší dimenze.

Úkolem následujícího článku je objasnit tuto otázku z různých pohledů, aby umožnil hlubší pochopení Kršnova učení.

Historický pohled

Bitva u Kurukšetry byla nevyhnutelná. I kdyby Ardžuna ustoupil, bitva by se konala — avšak zpusťovala by celý svět.

Bitvě u Kurukšetry předchází dlouhý příběh, který tvoří skoro polovinu celé Mahábháraty. V této bitvě stála proti sobě vojska Kuruovců a Pánduovců, kteří pocházeli z jedné královské rodiny. Král Drh-taráštra, otec Kuruovců, byl od narození slepý. Proto se vládu ujal jeho mladší bratr Pándu (jehož synové se později proslavili pod jménem Pánduovci). Král Pándu však zemřel, když jeho synové byli ještě malí chlapečci, a proto byli vychováni na dvoře strýce Drhtaráštry společně s jeho syny.

Kuruovci, synové slepého Drhtaráštry, začali závidět Pánduovcům, pravým následníkům trůnu. Tak museli synové Pándua vytrpět od Kuruovců mnohá příkoří. Kuruovci, kteří chtěli celé království, přistoupili nakonec na kompromis a polovinu království Pánduovcům přenechali.

V pustině, která jim nyní patřila, vystavěli Pánduovci nádherné město Indraprasthu. To však vzbudilo ještě větší závist Kuruovců. Podlou lstí obsadili město i celé království a Pánduovce poslali na třináct let

do vyhnanství. Po uplynutí této doby Pánduovci poznali, že jejich závistiví protivníci nejsou ještě spokojeni a chtějí vyprovokovat válku.

Kršna, Nejvyšší Osobnost Božství, se sám nabídl jako prostředník při vyjednávání, ale Kuruovci hned každý kompromis odmítli. Mahábhárata zdůrazňuje, že Pánduovci, velcí oddaní Kršny, přes všechna vytrpěná příkoří usilovali o mír a stále byli připraveni přijmout různé kompromisy. Protože ale bezbožní Kuruovci chtěli Pánduovce odstranit, rozhodující bitva byla nezbytná. Za bitevní pole bylo určeno neobydlené posvátné místo Kurukšetra.

V této souvislosti je nutno podotknout, že tato bitva neměla nic společného se současnými ničivými válkami. Bojovali pouze dobrovolní válečníci (kšatrijové) a králové a generálové se neschovávali v bunkrech, ale osobně bojovali v první linii. Civilní obyvatelstvo, tzn. nezúčastnění muži, ženy, děti a staří lidé nebyli nikdy do bitvy zataženi. To byla védská válečnická pravidla, která odpovídala vysokým etickým požadavkům védské kultury. I na Kuruovském bitevním poli se bojovalo podle těchto pravidel.

Kršnův pokyn, aby Ardžuna bojoval, tedy neznamená, že Kršna vyprovokoval válku. Ta by se konala v každém případě. Proto také nebyl Ardžnův odpor k boji řešením (1.28-35), jeho ústup by válce nezabránil.

Společenské hledisko

Ardžuna byl královský válečník, kšatrija („ten kdo ochraňuje před utrpením“, *kṣa* — utrpení, *triya* — ten, kdo ochraňuje). Jeho úkolem bylo bojovat, aby ochránil svět před bezbožnými Kuruovci. Kdyby Ardžuna nebojoval, Kuruovci by jeho armádu ne-

milosrdně pobili. Ardžuna byl povinen bojovat i jen proto, aby ochránil bojovníky, kteří se k němu přidali.

Ardžuna se obával, že zabitím tolika kšatrijů bude narušeno společenské zřízení, protože tak zaniknou mnohé rody (1.39-43). V této souvislosti však Kršna často poukazuje, že je velice důležité vykonávat svou povinnost. Když Ardžuna nebude bojovat, ve společnosti nastane chaos a Ardžnův přístup se tak stane příkladem neplnění povinnosti v nepříjemné situaci. Kršna tedy Ardžunovi vysvětluje, že musí bojovat už jen na základě své povinnosti ochraňovat společnost. Nebojovat by bylo ostudou. Nikdo by neuvěřil, že odmítl bitvu z velkodušnosti, protože by tak nechal svá vojska i celou společnost v úzkých.

Hledisko soucitu

Ardžuna viděl v protivníkově armádě mnohé známé osoby a byl přemožen soucitem pomyšlení, že s nimi musí bojovat (1.28-30, 2.4).

Tato Ardžunova reakce ukazuje vznešený charakter oddaného: Přes všechna příkoří a pokoření, která musel se svými bratry snášet od svých protivníků, není pomstychtivý. Ale tady nikomu soucit nepomůže. Jak již bylo řečeno, válka byla neodvratitelná. Kršna v této souvislosti vysvětluje, že moudrý člověk netruchlí nad smrtí, protože ví, že umírá pouze tělo, duše je však věčná a nikdy nemůže být zabita (2.11). Kršna objasňuje, že hmotné tělo představuje pouze relativní dočasnou realitu, přičemž pravou věčnou realitou je duše (2.16).

Stejně jako hmotné tělo nepředstavuje pravou totožnost živé bytosti, tak ani hmotné hodnoty nepředstavují pravé měřítko života. Ardžunovy argumenty pocházely z nesprávného ztotožňování se s tělem a světskou morálkou. Kršnovy pokyny v Bhagavadgítě však dokazují existenci jiných měřítek než světských.

Hledisko osvobození se od karmy

Ardžuna se obával reakcí, které podle zákona karmy přijdou, když zabije tolik lidí, ba dokonce i příbuzných. „Jestliže zabijeme tyto zločince, upadneme do hříchu... Co bychom tím, ó Kršno, získali a jak můžeme být šťastní, zabijeme-li své vlastní příbuzné?“ (1.36)

Zde Ardžuna ukazuje špatné pochopení karmy a hříchu. Podle materialistických představ hodnotí „dobré“ a „špatné“, aniž by si uvědomil, že se pohybuje na úrovni hmotných dualit. „Hřích“ a „štěstí“ nejsou podle Ardžunových představ ve skutečnosti nic jiného, než dvě strany jedné mince, iluze, pod jejímž vlivem je v hmotném světě každá živá bytost (7.27).

Hmotné rozlišování mezi „dobrým“ a „špatným“ je nedokonalé, protože se stále vztahuje jen na pomíjivé a hlediskem je uspokojení vlastních přání. Kršnova definice hříchu je mnohem obsažnější (3.16) — ten, kdo žije pro uspokojování svých přání, žije v hříchu. „Hřích“ se tedy vztahuje na vše, co neodpovídá přáním Boha a živé bytosti tak od Něj odlučuje. „Dobré“ i „špatné“ je potom v hmotném světě „hřichem“.

Zákonu karmy se nevyhneme pouhou pasivitou. Život vždy představuje činnost, a činnost je vždy příčinou reakce. Kršna podotýká, že nikdy není možné být nečinný a velkou část Bhagavadgíty věnuje vysvětlení činností, které nepřinášejí karmu, duchovních činností („nečin v činu“, 4.18).

Hledisko duchovní

Když poznáme, že jsme duše a jako duše se učíme jednat podle Kršnových přání, Kršna nás oprostí ze své bezpříčinné milosti od karmických reakcí (18.66). Toto jednání, které obnovuje původní vztah duše k Bohu, se nachází na transcendentální úrovni, tzn. nepodléhá dualitám zákona karmy.

Kršna, Absolutní Osobnost Božství, je věčně transcendentální, nikdy není podmíněn hmotnou relativitou. Proto také každý, kdo žije ve spojení s Kršnou prostřednictvím oddané služby (bhaktijógy), nepodléhá hmotné relativitě. Kršnova zjevení a činnosti v hmotném světě jsou dokonale transcendentální a každý, kdo jim porozuměl, bude osvobozen z koloběhu rození a smrti (4.9). Pohroužení se do transcendence není tedy žádná nečinnost, beztvorost nebo prázdnota, ale je jednoduše jedním ve službě Kršnovy mise (4.7-8). To je nejvyšší dokonalost jogy a meditace (6.47).

Jinými slovy: Ardžuna nedosáhne svého vytouženého míru pasivním zanecháním svých povinností, ale pouze pochopením Kršnova poselství míru (5.29).

Praktické hledisko

Jak je možné zůstat si vědom Boha dokonce i v nebezpečí a ve stavu ohrožení? Co byste udělali, kdybyste věděli, že za hodinu začne válka? Četli byste dál klidně tento článek? — Ardžuna se nacházel ve zcela stejné situaci. Věděl, že nejpozději za hodinu začne válka. A také on, velký hrdina, byl zmaten. Zachoval se ale správně — hledal útočiště u Kršny.

Na místě je otázka: Jak je možné být si stále, dokonce i při denních povinnostech, vědom Boha? I tady je Ardžuna nejlepším příkladem, protože byl ženatý, měl děti a významné společenské postavení. Nebyl určen pro odříkavý život mnicha, ale Kršna ho přesto oslovil jako „nejlepšího z mužů“ (2.15). To potvrzuje, že duchovní dokonalost není závislá na vnějších skutečnostech, ale na oddanosti Kršnovi.

Každý, kdo přijme tuto duchovní výzvu, pozná, že musí bojovat na poli života, a to nejen ve vnitřní bitvě proti opravdovým nepřátelům jako jsou iluze, chtíč, závist atd. (3.43), ale také ve vnější bitvě proti převládající nevědomosti, jež je příčinou všech problémů a ničení ve světě (16.9).

Jednání podle Kršnova přání

Jak ale poznat, co od nás Kršna chce a co ne? Tato otázka je sama zodpovězena situací Bhagavadgíty. Je rozhovorem mezi duchovním učitelem a jeho žákem, přičemž roli učitele přijímá samotný Bůh. Přijetí duchovního učitele je branou opravdového duchovního pokroku, čehož si je Ardžuna již od začátku vědom (2.7).

Kršna do hmotného světa posílá stále znovu své zástupce, aby zjevili védské poznání a pravidelně se také sám zjevuje osobně (4.7-8).

Pravý duchovní učitel je ten, kdo přesně zná Kršnovu vůli, tuto pravdu káže a sám podle ní žije. Čtením Bhagavadgíty takové, jaká je, nám bude velice brzy zjeveno, jak můžeme jednat podle Kršnova přání (10.10-11).

Bhagavad-gíta dnes

Stejný Kršna, který před pěti tisíci léty přednesl Bhagavadgítu, se znovu zjevil před pěti sty léty jako Šrí Čaitanja Maháprabhu, aby osobně ukázal, jak je možné žít podle pokynů Bhagavad-gíty v tomto věku.

Šrí Čaitanja vysvětlil, že Jeho misí není zabíjet těla bezbožných lidí (což by také většina lidstva nepřežila), ale „zabíjet“ bezbožnou mentalitu nevědomých lidí. Jinými slovy; dnes by Kršna ke krvavé bitvě nikoho nevyzval.

Kršnovy pokyny v Bhagavadgítě nesmí být nikdy špatně chápány. Když nás Kršna vyzývá k boji, neschvaluje tak násilí a válku, ale naše aktivní snažení přemoci vnitřní i vnější nevědomost. „Proto mečem poznání rozetni své pochybnosti, které v tvém srdci povstaly z nevědomosti a ozbrojen jógou povstaň k boji, ó Ardžuno!“ (4.42)

Shrnutí

Hlavní Kršnovův pokyn v Bhagavadgítě zní přibližně takto: „Poznej svou věčnou totožnost jako duše a služebník Boha, a tak se odevzdej Mně, Nejvyšší Osobnosti Božství. Takto se osvobodíš z koloběhu rození a smrti a dosáhneš Mé věčné říše.“

Pokyn, aby se Ardžuna zúčastnil bitvy na Kuruovském poli, tedy není Kršnovým hlavním pokynem. V Bhagavadgítě nejde o ospravedlnění válek a násilí, ale o provádění oddané služby Kršnovi (bhaktijógy). Pro Ardžunu to v tomto specifickém případě znamenalo, aby se zúčastnil této nezbytné války a vyplnil tak Kršnovu vůli.

Celý hmotný svět je v současnosti takovým „bitevním polem“, protože smrt je pro všechny živé bytosti nevyhnutelná, stejně jako byla nevyhnutelná pro všechny kšatrije na Kuruovském bitevním poli. Ale Ardžuna vlastním příkladem ukázal, jak si oddaný může být díky Kršnově pomoci vědomý Boha dokonce i v extrémním nebezpečí, aniž by sešel z duchovní cesty — ba ani jsou-li povinnosti na této cestě spojeny s nepřijemnostmi.

Ti, kteří se chtějí hlouběji věnovat transcendentálnímu odkazu Bhagavadgíty, mohou využít přiloženého nabídkového listu a objednat si tento drahokam védského poznání. Bhagavadgíta — taková, jaká je od A.Č Bhaktivédanty Swámiho Prabhupády právě vyšla v rozšířeném vydání, které je doplněno výkladovým slovníkem jmen a věcných pojmů, klíčem k výslovnosti sanskrtu, rejstříkem sanskrtských veršů, citovaných veršů a všeobecným rejstříkem, které neobyčejně usnadňují její studium. Stejně jako Ardžuna máte i Vy možnost naslouchat transcendentálním slovům Nejvyšší Osobnosti Božství, Šrí Kršny.